

Arrest

nr. 182 261 van 14 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

de stad SINT-NIKLAAS, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en
Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Sint-Niklaas van 12 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 oktober 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen van de tweede verwerende partij en het administratief dossier van de tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt België binnen op 14 maart 2015 en dient een asielaanvraag in op 16 maart 2015. Hij is vergezeld van zijn echtgenote en hun kind.

Op 7 september 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op dezelfde dag wordt een gelijkaardige beslissing genomen ten opzichte van zijn echtgenote.

Op 14 september 2015 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Het kind wordt vermeld op het bevel van de moeder.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nrs. 159 607 en 159 608 van 8 januari 2016 worden aan verzoeker en zijn echtgenote de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 april 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan.

Op 12 april 2016 wordt voor verzoekers zoon eveneens een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Verzoeker en zijn zoon worden in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en worden verzocht om tegen 11 juli 2016 bijkomende documenten in te dienen (bewijs ziekteverzekering voor lang verblijf in België).

Op 12 oktober 2016 neemt de burgemeester van Sint-Niklaas ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 12/04/2016 werd ingediend door:

Naam : N. Voorna(a)m(en) : A. Nationaliteit : Albanië Geboortedatum : (...) 1972

Geboorteplaats : T. (ALBANIË) Identificatienummer in het Rijksregister r1 xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd :

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijs ziekteverzekering geldig voor een lang verblijf in België.”

Op 11 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“De heer,

Naam: N. Voornaam: A. Geboortedatum: (...)1972 Geboorteplaats: T. Nationaliteit: Albanees

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

binnen dertig dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op 12 november 2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, §1, 2°: Het legaal verblijf in België is verstreken.”

Op 11 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers zoon de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak nr. 196 629.

Op 11 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel tot terugbrenging van zijn zoon (bijlage 38). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak nr. 196 629.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen syntheseseminarie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Geput uit de schending van artikel 58 van het K.B. van 08.10.1981 én artikel 40 ter Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel; aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat geen bewijs werd voorgebracht dat de Belg - in casu de moeder van verzoeker - conform art. 40ter, 3° Vw beschikt over 'een ziektekostenverzekering die de risico's voor hem en zijn familieleden dekt'; dat verzoeker weldegelijk een dergelijk bewijs heeft voorgebracht (zie stuk 3 beslissingen 18.05.16 én 27.05.16 OCMW SINT-NIKLAAS m.b.t. dringende medische kosten (art. 57 §2 OCMW-wet)); dat de bestreden beslissing aldus blijkt geeft van een foutieve feitenvinding; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 12.10.16 dan ook niet alleen artikel 58 van het K.B. van 08.10.1981 én artikel 40 ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat - volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van hét bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) daar dit gebaseerd is op én rechtstreeks voortvloeit uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden;”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 58 van het KB dd. 08.10.1981 ;*
- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de burgemeester van Sint-Niklaas ten onrechte zou hebben vastgesteld dat geen bewijs van ziektekostenverzekering werd voorgelegd.

Betreffende de vermeende schending van artikelen. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissingen zijn genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van de verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De verzoekende partij meent dat de burgemeester van Sint-Niklaas ten onrechte heeft vastgesteld dat geen bewijs van ziekteverzekering werd voorgelegd, geldig voor een lang verblijf in België. De verzoekende partij wijst op het feit dat zij een document van het OCMW Sint-Niklaas heeft voorgelegd met betrekking tot dringende medische kosten en zij meent kennelijk dat dit had moeten volstaan.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

De verzoekende partij heeft een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger ingediend, in functie van haar Belgische moeder, in toepassing van artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert in dit kader onder meer volgende voorwaarde:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

(...) 3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de toekenning van dringende medische hulp door het OCMW Sint-Niklaas zou kunnen gelijkgeschakeld worden met het bewijs dat de Belgische referentiepersoon over een ziektekostenverzekering beschikt.

Terwijl in het schrijven van het OCMW Sint-Niklaas nergens melding wordt gemaakt van het feit dat de Belgische referentiepersoon over een geldige ziektekostenverzekering zou beschikken.

Verweerder merkt op dat door het OCMW Sint-Niklaas wordt vastgesteld dat het mutualiteitsaandeel in de dringende medische kosten van het gezin van de verzoekende partij ten laste wordt genomen, gelet op het feit dat de verzoekende partij zichzelf niet kan aansluiten bij een mutualiteit. Uit voormeld schrijven blijkt integendeel dat de verzoekende partij niet gedekt wordt door enigerlei ziektekostenverzekering van de Belgische referentiepersoon.

Gelet op het voorgaande heeft de burgemeester van Sint-Niklaas geheel terecht overwogen dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn alle gevraagde documenten heeft overgemaakt, zodat in toepassing van artikel 52, §3 van het KB dd. 08.10.1981 terecht werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat, gelet op de weigeringsbeslissing van de burgemeester van Sint-Niklaas, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 11.10.2016 geheel terecht vaststelde dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn.

Terwijl artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden niet anders vermag dan een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De verweerder merkt op dat de burgemeester van Sint-Niklaas en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht, en binnen de hen ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelden dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De burgemeester van Sint-Niklaas en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging handelden daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) luidt als volgt:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Verzoeker is, als meerderjarige zoon van een Belg, het familielid van een burger van de Unie vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° samen gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreft andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze dit artikel op hem betrekking zou hebben en op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden inhouden van deze bepaling. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat de gevraagde documenten (bewijs ziekteverzekering) niet werden overgemaakt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist het motief dat hij geen bewijs heeft binnengebracht dat de Belgische referentiepersoon (*in casu* zijn moeder) beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's voor de familieleden denkt. Verzoeker wijst erop dat hij een dergelijk bewijs heeft voorgebracht en verwijst daarvoor naar de attesten van het OCMW van Sint-Niklaas van 18 mei 2016 en 27 mei 2016 betreffende dringende medische kosten.

3.3.3. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als meerderjarige zoon van een Belg.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...)

5° (...)

(...).”

Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° (...)

2° (...)

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(...).

(...).

(...).”

Verzoeker betwist niet dat hij moet aantonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor zichzelf en voor zijn familieleden (waaronder *in casu* verzoeker) dekt.

3.3.4. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijs ziekteverzekering geldig voor een lang verblijf in België.”

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker geen document heeft voorgelegd inzake een ziektekostenverzekering van zijn Belgische moeder die de risico's voor haar familieleden, *in casu* verzoeker, dekt. Verzoeker heeft enkel een bewijs voorgelegd dat zijn moeder zelf ingeschreven is bij een mutualiteit als gerechtigde sinds 1 januari 2004 en dat haar echtgenoot ingeschreven is als ten laste van haar. Verzoeker wordt op dit document niet vermeld. Verzoeker betwist dit niet maar meent dat de attesten van het OCMW van Sint-Niklaas van 18 mei en 27 mei 2016 inzake dringende medische kosten moeten aanvaard worden.

Uit deze attesten van 18 mei 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, en van 27 juli 2016, blijkt dat daarin het volgende wordt gesteld:

“U kan zich niet aansluiten bij een mutualiteit. Er wordt u een tussenkomst in de dringende medische kosten à rato van het mutualiteitsaandeel (OCMW-wet art. 57 § 2) toegekend vanaf 18/04/2016 De medische oplegkosten dienen betaald te worden met het inkomen van uw ouders.”

“2. Uw tussenkomst in de dringende medische kosten à rato van het mutualiteitsaandeel (OCMW-wet art. 57, § 2) wordt verlengd vanaf 12/07/2016. De medische oplegkosten dienen betaald te worden met het inkomen van uw ouders. Uw dossier wordt ten laatste herzien vanaf 12/10/2016.”

Uit deze attesten van het OCMW blijkt dat de dringende medische kosten à rato van het mutualiteitsaandeel die verzoeker zou hebben, ten laste worden genomen door het OCMW. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij meent dat dit een bewijs zou vormen van het feit dat zijn Belgische moeder een ziektekostenverzekering heeft die het risico voor verzoeker dekt.

Een bewijs in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet ligt niet voor. De motieven van de bestreden beslissing steunen op een correcte feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Voor zover de bestreden beslissing genomen zou zijn in het kader van een discretionaire bevoegdheid, wordt opgemerkt dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET